

wón hrěch a hrěch porodži šmjerč. A kelto křechcizijanow je pšich-
bójskich a šwoje kolena pšched mamonom šhibuje. Hladaj na šebje
šameho. Dowěřich šo ty šemštemu kublej bóle hačž tvojemu
Bohu a šmjersej? A kaš šteji i hrěchami pšhecžiwó 6. kašni? Šaž
mór cžehnje tutón hrěch pšches měšta a wšy, a kelto jich jemu
šlužti! A runje taš ma šo tež se špytowanjom Boha. Šaš husto
my šwojeho šwěrneho Boha i nješpofojnošcžu a mórfotanjom
špytujemy a dyrbjeli tola idobnje jako křechcizijenjo prajicž: tWo-
ja wola šo štaš.

A ičto je wšchitkeje tajšeje hrěščneje šlužby žórto? Čželna
šechernošcž. Pšchetož hdyž šo ty tajšeho křechcizijana, kotryž temu
abo tamnemu hrěchu šlužti, woprašješ: Wóž pšhecželo, kaš mó-
žješ ty to cžinicz a i tym pšched Bohom wobštačž? dha šo wón
džywa a rošhori a rjeknje: Šchto, nješšym dha ja křechcizijan?
Ja šym ščeny, wopytuju šwěru Boži dom a šlyšchu Bože šłowo
a pšchifhadžam porjadnje k Božemu bliđu, njeje dha to došcž?

Maja woni šnamo prawo, kofšiz taš rěčža? Ně, to je čželna
šechernošcž, kotraž škaženje ša šobu cžehnje. Pšchetož Pawoł jow
dale praji: „Ale na jich njeměješče Bóh žaneho špodobanja,
pšchetož woni šu pobicži w tej pušcžinje.“ Runje čži, kofšiz běchu
wšchitku hnadu Božu šhonili, nješšy šwój dotyknjeny kónž, šlu-
bjeny kraj šanaan dozpěli, ale šu na pučžu kónž wšali; pšchetož
tam Bóh póšla bjes nich mjecz, kotryž jich mori, a hady, na ko-
trých škušnjenje woni wumrjechu, a jědojte šhorošcže, kotrež ty-
šazy do rowa pšchinješechu.

A kaš wótry je Boži šud nad išraelštim ludom byš, je i teho
šjatonje: jako woni i Egiptowšleje cžehnjechu, běšče dorošcženych
mužow šamych šchěčž šłow tyšaz a i nich běšchtaj jenož dwaj ša-
wostašoj, kotraž šobu do šanaan šacžžejchtaj. Šašti šacžžko-
wazy pomniš Božeho praweho šuda na wšchitkich čželnje šechernych
čžłowjelow!

A ty, kiž šy ty w šechernocži žiwj a měnič, šo je došcž, hdyž
ty šemšchenje wopytuješ a Bože wotšafanje wužywaš, w tWo-
jim žiwjenju paš šo nješpofěpšchuješ, ale hrěchej dale šlužtiš,
čžješ ty hiščeže prajicž: ša nnje njeje žadny štrach? Njeje
Bóh tamnych pšchepušcžil, runjež woni k jeho wušwolenemu
ludu pšchifšlyšchachu, dyrbjak wón tebe pšchepušcžicž, došcž šy
ty ščeny a šo k žywi a k Božemu bliđu džeržič?

Pšchetašmy šebi hištoriju išraelškeho luda do našeho čža-
ša a rjekšmy: šchěčž šłow tyšaz křechcizijanow je ščeny, woni
maja Bože šłowo a Boži šakrament, ale i nich jenož dwaj wot-
tyknjeny kónž dozpjetaj, jenož dwaj šo šbožnaj ščinitaj. Njeby
to žalošnje byšo? A hlaježe, tamne šłowo: Wjele je powošanych,
ale malo je wušwolonych, šłoro taš kšicži, jako dyrbjalo taš
pšchinicz.

To šu žalošnje ščehwš čželneje šechernošcže. Čžłowjek dže
šhubjeny, hdyž čže wón drje šłowa pošluchaš ale niz jeho čžinječ
byčž, hdyž čže wón Bohu a šwěteji i dobom šlužicž, hdyž wón nje-
wachuje a šo njemodli.

Tuž hladajmy šo šechernošcže; pšchetož Bóh je štajnje tón
šamy, štajnje hnadny, ale tež šwjaty, štajnje došhocžafazi ale
tež prawy a šo njeda ša šměch měčž. Špomni na šmjerse, na
šłowa: nješbudžecže wš šo pošpšchicž, dha budžecže runje taš kónž
wšacž.

Daježe šebi prajicž wo Božim budže, kotryž šo w lijenžy do-
šonja, wo šahubjenju Šodoma a Šomorhy, wo wutupjenju Še-
rulema. Wšmicže k wutrobje hšóž předarja w pušcžinje: „Nješpo-
myšlcže šebi jenož, šo čžecže prajicž: Wšy mamy Abrahama ša
wóžža!“ To wam ničžo nješpomša.

Wopomšmy dale, šo japošchot pišče: „Nam paš je napřžane
k wuščžje, na kotrychž kónž šwěta pšchifšchot je.“ Wšy, čže Pawoł
prajicž, šmy w pošlednim čžaju žywi; kóždy džen móže kónž šwěta

šastupicž. Wjele bóle mamy my, kiž my šnamjenja pšchichodneho
šuda šjawnje špšmajemy, špominačž na šudny džeri, na šjěwje-
nje pšched šudnym šłowom Šhrštuškowym, hđžež kóždy doštanje
po tym hačž je čžinil pšchi čželny žiwjenju.

A hdyž tež kónž šwěta hiščeže nješpšchidže — našy kónž
móže kóždy džeri, kóždu hodžinu pšchinicz. Tuž nješwotšortkuje-
my pšchihotowanje na njón, nješprajmy: juttje, juttje! pšchetož ty
nješwěšch, hačž juttje hižom pšchepošdže njeje.

Pšchede wšchém paš Pawoł napomina: Škomuž šo šda, šo
šteji, tón šo hladaj, šo nješpadnje.

Tuž njeměn, hdyž tež pšhecžiwó hrěchej wujuješch a šy
šóšch w tebi we wuščžje džeržič, šo šy wšchitke štrach pšchewiwnš
a šo wjazy panycž njemóžješch. Čžinich ty to, dha šy hižo panycž.
Špomni na Šetra.

Ššy paš bojaššim a čžješch šhabšacž, dha daj šo wot Pawoša
tróšchotowacž: „Šane, šhřba čžłowške špytowanje njeje wašž na-
dešchto, ale Bóh je šwěmy, kiž wašž nješbudže pšches wašče šamo-
ženje dacž špytowacž, ale budže čžinicz, šo to špytowanje taš kónž
dobudže, šo wšy šo šnječž móžecže.“ Šamjen. M. w Ša.

Šbožnišcho je dawacž dylšli bracž.

(Šap. šł. 20, 35.)

Šo němštim.

Róža i Róžowa bě šo i wošebneho wuššawa — abo kaž
to „wošebnje“ praji, i přenjeho „pensionata“ — domoj wrócžika.
Bě tam došladnje nawušnyšta jendželštu a franžošku rěčž a šrawi-
ny wumjekššwa a pišmowššwa a wšchitko to druhe, šchtož to taš
byčž dyrbi, šo by prajicž mohš: holža je wocžehnjena a wuškubšana,
šož šebi to našy čžaj žada! „Wjele wjazy je nawušnyšta hačž ja
w mojich mlodych lětach!“ wušna macž wješšola a šo njetajo. A
bě tež taš!

Wječžor, na kotrymž šo Róža wrócži, bu jej a tym, kofšiz jón
i nješ pošwječžichu, rjany kaž wječžor, wo kotrychž bajšti baja.
Šan bě po nju byš w dalošim wuššawje. Wšacž, wotšla a něšotre
towarišški čželachu na dwórnišcžžu na njeju. Wšchitzy běchu
i šwěškami pšchifšchli, i najwjenššimi šwěškami nalěčža: i žakšami,
i šošom, i mēřžowymi ššončžkami a je šažnymi rjanyti rōžemi
wšchěch barbow.

Šašo běchu wšchu tule krašnošcž nalěčža Róži do rušow šda-
wali, bě Róža šama we šwojej nalěšnej drašcže, je šwojimaj jaž-
nymaj wóčžšomaj, kaž nalěčžo šante.

A domoj pšchifšchěšch, namala Róža tež tam wšcho pošne
šwěškow a wšchitko pošnje wupšcžene.

Šeje ššwiczža bě hiščeže ta šamšna, nadoba ššwiczži paš
žyle druha, nowa, wošebna. Šaršchej běšchtaj džowzy ššwiczži
i nowa wušotowacž daloj, a to rjanu i bēšej nadobu.

„To wšchitko ša nnje?“ šawoša Róža. „Š macže, to je pišče
wjele ša nnje!“

Šan a macž, w durjach štejo šo po wšchém šdacžu radowašch-
taj na radošcži šwojeho džěšcža.

„Ty dyrbišch pošla mašž hycž došpošnje šbožšona! Šebi
dyrbi šo pošla mašž woprawdže šubicž, Róža!“ rjekšny macž. „Še-
hodla šmtoj čžinicoj, šchtož něšak móžachmoj, šo byšchmoj tebi rjany
pšchebnyš wušotowaloj!“

„A ja čžinju tež, šchtož šamóžu, šo byčž wamaj, šubaj šar-
šchej, wotrunala wšchitku šubošcž!“ wotmoššwi holža je špravnej
myšlu. —

Šchtož uli šebi macžerna šubošcž móže wumyšlicž, to čžinje-
šche macž ša Róžu. W běhu ščžehowazyh tyžženjom bu wjele
frócž pšchepoščerna; šamo něšotre šabatški a rejšti budju pošla

pschilusnych a snatnych wuhotowane, so by so tak jeje domojtwó-
czenje hódnie pokwječilo.

Macž do wulfich prósdninow džěsche to ta? dale w luthych ja-
wjehelejach a sabawach. Wulle prósdniny chychu pschi Polnóz-
nym morju pschewywarč. Tam wospjetowasche so to tuto žiwje-
nje polne sabawow. Dopoldnja kupjele, popoldnju pať s wosom
pať s cžolmom do dala. Róždy džěń něšyto nowe, žadyn džěń bjes
tajleho a hinajšeho rosproščenja.

Bě hižo nashma tu a Róža j Róžowa njebě hiščeže k tomu
pschisla, so by ras šama je šobu je šwojimi myšlemi byla.

W přenim tydženju septembra wróčiču so do domišny.
Róža bě pschewatana a nastróžana, jako pytny, so so jej wjazy
tať, kaž by to chynla, nje poradži, staricheju šbožowneju sežinicž,
a to drje tohodla niz, dofelž jej šamej pobrachowasche to, šytož
woprawdže wobšboža.

Macž njebě tať prawje strowa. Lěkar bě jej wufasať, so
ma so kóžde popoldnjo dwe, tsi hodžiny wufhodžowacž. Macž
to tež cžinjěsche a Róža ju pschewodžowasche; tola praweho wjehe-
la na tym njemějesche. To jej šamej prawje njebě.

Tež macž ja tajkim pscheměnjem džowki pschindže.

„Šyto to j tobu je?“ so praščeše.

„So mnu, luba macž?“ wotmołwi džowka. „Nicžo! Wšeho je
jenož psche rjane a dobre ja mnje, wo wjele lěpsche hacž to šaklu-
žu. So bych tola ja tež lěpje pomhacž mohla, hacž to pomham,
wošebje wobohemu nanaj! Ma tola jako presidenta pschi krajnym
šudnistwje telko mjeršanja a hněwanja! Kať rad bych jenu to
wolóžika!“

„To šebi dozyla nježada, lube džěczo!“ wotmołwi macž, pol
šutna, pol so šmějo. „Šytož wot tebe wocžafujemoj, je to,
jo ty namaj bywašy bóle a bóle naju šlónčžo!“

To pať bě runje to, šytož došonjeć žo Róža šylna došć nje-
cžinjěsche. Cžehodla pať to niz, to njemjedžěsche a bě tohodla šrudna.

Mějesche towaršichu Klaru j Šórki. S tutej bě hižo w šchuli
štowaršena. Pschewywanje we wustawje bě ja njeju džělene
pschinjećlo. Klarinaj starichej njeběchtaj bohataj a mějeschtaj
nimo toho žyly cžrijódku džěči. Tuž njebě jimaj móžno, najstar-
šchu do wustawa dacž, njech jej to tež s žykej wutrobu pschewěchtaj,
so by tež w rjamej šchwižy dobre cžakny mlodych lět wužitwala.
Klara wosta tuž domach. Róža by, so šmějo, prašila: „So by
macžeri pomhala, matym nóš trěčž!“ Jara rad by towaršichu
šobu we wustawje měla. Klara bě pschewo tať wješola, tať šchi-
batwa, tať kaž žana druha, byla! Bě cži to šucha šwizna wošoba
j wufšim mješwocžom. A w tutym mješwocžu bě to jenicžke, šytož
rjane na njej: dwe jara wufkež žo blyščežazej wócžy, kotrejž běšch-
tej cži kaž bjesdna tam jady mikawčłow, dwe wócžy, kotrejž
jenje wjazy njesabu, by-li ras do jeju hlubiny pohladať!

To nastaji so tuž Róža ras dopoldnja — bě mšhowoštj džěń
nashymy — na pucž, so by Šórcžanšich wopytala. Ššwójba
j Šórki bydlesche na žyle druhim šónzawufkeho města, tam, hdžěž
šu bydlenja wo tšecžinu tuńšche, hdžěž pať tež hašy bóle wufke
a twarjenja kaž šajarny. Wo šthodach dychbjesche Róža horje,
prijedy hacž napišmo wuhlada: dr. Erich j Šórki, lěkar“.

Róža šajwoni. Šytož durje wocžini, njebě žana běkofalata
šnježnicžka ale maty pschěšlětny pachol j runje tajkim šměšchne
wufšim mješwocžom, kaž to Klarine bě. Pachol, šam tam w dur-
jach štejo, prašesche so j lubošnostnym woblicžom, hacž by
šnježna chynla nana wopytacž, pschistajwšchi, so je nan runje ke
šhorym wotěšchol a so rěčžna hodžina hacžle w 3 hodž.

(Boťracžowanje.)

Žyrkej a štat.

— Wšhelate wufasny šakškeje žyrtwinyje wufchysče žu trochku
njejašnosče do wošadow pschinjećle, špošojenja ja wšchěch pať to-
la niz. Njech so pschi wšchěm tola njesabudže, so maja wošadni
nadawš, haj šwajatu pschisłuschnosč, šđeržecž wošadu, haj dale a
lěpje wutwaricž Bože kralestwo. Wošadne naležnosče a potreb-
nosče njeju nihdže a ženje tať šnadne, so bychy šměle na pošled-
nim měštnje šacž, so dychbake najprijedy wšcho druhe a wšcho móž-
ne pschicž a potom hacžle to. Dopomimy so tola ras kusť na
to, kať šebi to našchi štari a štaršchi tu myšlachy — a wróčimy
so tu k nim a budžimy kaž woni!

W Tokijo w Japanškej žu ludowe šchule wob tydžen junu
ja šchescžijanske rostwuczenje wotewriene. Měšćanosta mějesche
rosřecžowanje j japanškim wóđerjom japanšeho šjednocženštwja
ja džěcžemščenje a šwoli do namjeta, so so wob tydžen jedym
džen šchescžijansky wucžerjo do ludowych šchulow ježelu. —
Tať Japan! — A Šakka? —

Internacionalne šjednocženštw „šbutnych biblijupšchepytowarjow“.

(Boťracžowanje.)

2. Wo Šhrystu žu.

Šhutni biblijupšchepytowarjo wucža:

Šhrystuž bě, prijedy hacž bu cžlowješ, aržnjandžel (Michať),
to přenje štworjene byče (Wesen), jedyn bōh, dofelž jene móž-
ne byče, a tohodla móžesč jeho tež „Boži Šsyn“ mjenowacž.
Pšches Šhrystuža, tutoho najwšičeho jandžela, buchur potom
wiche byča (Wesen) a wšchě wězy ježinjene. Pšches šwój narod
bu Šhrystuž jen ož cžlowješ. Šakle w šwojim horjestacžu bu
bōjškeje natury dželomny. Po cžěle njeje pať Šesuš jutry rano
štanš. Jeho cžělo je so pať do pluna pscheměnilo pať hewak
něšak j rowa šhubilo.

Kajke žu to tola hanibne wopacžne wucžby wo
Šsynu Božim, kotrejž to tať wucža. Po šwědcženjach Ššw.
Pšima njeje Šhrystuž wot Boha štworjeny, ale plodženy a na-
rodženy: Matth. 3, 17 a 17, 15: „To je mój luby Šsyn!“ —
Jan. 1, 18 a 3, 16: „jenicžki narodženy Šsyn“. — Šebr. 1, 5:
„Ty by mój Šsyn! Dženša šym ja Cže plodžil!“ — „W špocžatku
bě to šlowo!“ rěča pola Jan. 1, 1, niz pať: „bu to šlowo!“
Po wopacžnych wucžbach šhutnych biblijupšchepytowarjow by
Šhrystuž byl štworjeny bōh, jedyn drugi bōh, kotryž je pod wěč-
nym Bohom tať rjez něšajki podobš. Šrudne to šabudjenje! To
dže je wjelebožštw, pschibōžštw! Kať to šazpěwaju Šsyna Bože-
ho! Biblija njewě ničžo wo štworjenym bōšy.

A šyto to dale do wopacžne je wucžby, so bě Šesuš,
šhodžo po šeni, jen ož cžlowješ! Pawol wucži, so w nim bydli
wšchitka polnosč bōštwja cžělnje — Kol. 2, 9 —, so bě Šesuš w
Božim šhtalcže — Phil. 2, 6 —, a Jan wušnawa — Jan. 1, 14
— „my widžachmy jeho krašnosč jako krašnosč teho jenicžkeho
narodženeho Šsyna wot Wótža, polnosč hnadny a prawdy.“ —
Wón njedōsta potajšim, kaž to šhutni biblijupšchepytowarjo wu-
cža, bōšku naturu, bōjške byče hacžle w šwojim horjestacžu, ně,
mějesche ju hižo, jako po šeni šhodžesche. Tohodla móžesche prašicž
— Jan. 8, 46: „Šyto mješ wami móže mje hrěcha winowacž!“
— Jan. 10, 9: „Ja šym te durje; jeli so šyto pschewě mnje nuts
dže, budže šbožny.“ — Jan. 10, 30: „Ja a tón Wótž šmój jene!“

Pšchecžimo Ššw. Pšimtu je dale to wudawanje, so njeje Še-
suš po cžěle štanš. Šesuš šam praji — Luk. 24, 39: „Wobhladaž-
če mojej ruzy a mojej nosy! Ja šym tudy! Dōšfajče so mje a
hladačče, pschetož duch nima cžěla ani košče, jako wy widžicže,

so ja mam." Všichni w nichých tutech jasnych słowach wudawa Russell w swojich spisach, so njebu Jezuſ po czěle sbudženy. Sepjera so je swojim wudawanjom na Jan. 3, 5—8 a 1. Kor. 15, 50: „Cžělo a krej njemóžetaj Bože kralesstwo herbowacž.“ Russell njedopósnaje, so je tuto słowo „cžělo“ telko kaž „hrěščne cžělo“, „hrěščne, cžělně byče“. Sa Jezuſa pať placzi 1. Tim. 3, 16: „Bóh je njewjenu w cžěle.“ By-li Jezuſ jenož ja' o duch stanył, kaž Russell wudawa, by Jezuſ po Luk. 24, 39 swojich wuczomnikow sjebal. Tola tež Pawoł s'wědči, so je Jezuſ po cžěle stanył a so je přeniczi byl mjes tymi, kofsiž su wumyli, — 1. Kor. 15, 20. Po Phil. 3, 21 ma Jezuſ „jene krašne cžělo“, jene cžělo krašnosće. Jan widžesche Knjesa Jezuſa, ja' o bě dawno stanył, i hłowu, i nadrami, i nohomaj a rukomaj, — Sjew. Jan. 1, 12—15. Russell jeba žameho so a druhich je swojim wudawanjom.

3. Wo cžłowjeku.

Rhutni biblijupšepytowarjo wuča:

Cžłowjek njeje po byčju swojeho žiwjenja ničžo druge hač žiwěrjo. To, štož jeho wuſnamjenja, je jeho wošebniſchi organizmus, t. r. to wošebniſche a lepšche twarjenje jeho cžěla, dale jeho lepšeho mozy, jeho duchowne dary. Sdyž cžłowjek wumrěje, je to s nim kónzej kaž se s'ócjećom. Duscha nima njewjertnosće. Jenož Khrystuſoweho wumóžeršeho skutka dla njemrěja dusche w žylym smyśle tuteho słowa, wone wuſnu, wostawaju we womorje, doniž njebudžaja sbudžene.

Russell sepjera so je swojej wučebu wošebje na Před. 3, 19: „Cžłowjesej so dže kaž s'otej; kaž tón wumrěje, tak wumrěje tež tamny; a maju wšchitzy jenajši dych, a tón cžłowjek ničžo wjazy nima hač škoczo.“ Tu mašch to pschedy wšchem wobedžbowacž, so tuto městno to jenicžle městno w biblije njeje, kotrež nam něšto wo cžłowjeku a jeho wumrěčju powěda. Všichni tajšim wuſkladowanju dyrbiſch to na wšch městna biblije dživacž. Tak čzi to 20. stuzka tuteho statwa poſaže, so Předař tu cžłowjeka po jeho swonkowym pschepytuje. „Wšchitko je s' prócha sežinjene a do prócha so wobroczi.“ Sdyž to na cžłowjeka po jeho swonkowym hladasch, je tu mjes nim a swěrjećom wuſteje podobnosće: jě, pije, dycha, kaž žiwěrjo. To pať placzi jenož wo swonkowym cžłowjeku. Na to smutkowne Předař tu njedžawa. So pať wón wě, so je roždžela njes cžłowjekom a škocjećom w tym, štož so statwa we a po wumrěčju, to poſaže nam jasnje došć statw 11, 9 a 12, 14: „Bóh pschinješe wšchitke skutki psched bud, kiž su potajene, njech su ste abo dobre.“ So bychmy dopoſajali, so je duscha po wumrěčju dale žiwa, njenujemy tu sežehowaze městna biblije: Luk. 23, 46: „Wóčeje, ja poručju swoju duschu do twojeju rukow!“ — Jap. sk. 7, 59: Schčepan woła: „Knježe Jezu, wšmi mojeho ducha horje!“ Tak so wuprajicž njebý žaneho smyšla mělo, bychtaj-li Jezuſ a Schčepan wěriloj, so s wumrěčjom je tež jeju byče a jeju wědomnjo kónzej. — Mašch s'božni wupraji Luk. 20, 38 je słowami, kotrež njemóžesch wopať s'rošumicž, so su čzi, kiž semrěchu, žiwi. Tam njesteji, so budžaja junu žiwi, ně, tam steji: morwi su žiwi. Russell pschirunuje cžłowjeku duschu s plomjenčjom jasnwěčzeneje hwěčzi. Sdyž je so hwěčzka wuhwěčzila, hašnje je je hwěza abo plomjenčzko. Tak, praji Russell, s'hubi so w smjerczi tež duscha a saštanje byč. To pať je zyle njelpe pschirunanje; pschetož hwěčzka njeje ničžo dale, něšto, štož s'woja s'hotowjene, a njeje tuž ničžo, štož móhlo so cžłowjeku cžělu, kotrež tak dživnje wuhotowane, pschirunowacž. Se hwěčzku njeje wujasnjene, što to s' tymi wšchelašimi duchownymi mozami cžłowjeka je.

Tež tak to njeje s' mortyymi, so su po smjerczi w jenym byčju, wo kotrymž prajimy, so w nim žaneho wědomnja nimaju, kaž to Russell wudawa. Ně, Swjate Pišmo nam sa to rukuje,

so maja morwi hiščeje wěste byče a wědomnjo: Sjew. Jan. 6, 9: Tu su dusche tych, kiž běchu sabiczi Božeho słowa dla, pod wot-tarjom; a tola maju žiwjenje a wědomnjo: wone wołaju s' wuſtim hłowom. Dale 1. Petr. 3, 19: duchoj w jasnowe; Hebr. 12, 23: „... seže pschistupili k ducham dokonjanych prawych.“ Pawoł praji: „wumrěče je moje dobyče!“ — Phil. 1, 21. — Rať by wón to prajicž móhł, njebý-li wjedžal, so budže hnydom po cžělnym wumrěčju pschi swojim Knjesu? Tež stawišna bohateho muža a khudeho Lazara — Luk. 16, 23 — praji nam, so su bjes-bóžni a pobožni po smjerczi hiščeje jako dusche žiwi a so maja wědomnjo. Dokelž so tuta stawišna Russellej do jeho wopacžnych wučebow njehodži, wuložuje tu to słowo Jezuſowe zyle po swojej woli a swojim pschecžu: Bohaty muž, to dyrbi židowski narod byč, Lazarus pohanški narod. Drjebjenčzi su s'lubjenja, kotrež po prawom Israelej placza, kotrež pať s'ebi pohanjo pschizwoja. Wumrěče bohateho muža dyrbi potom byč sačiznjenje israelskeho luda. Čzwile, kotrež potom čzerpi, su čzerpjenja a pschesežehanja na tutech hwěče. Próstwy, s' kotrymž bohaty muž Abrahama prošy, su po tutech te próstwy, s' kotrymž Židža Sjed-noczenych statow presidenta wo to prošachu, so njebychu Židža w Ružowski wjazy podtkočowani byli. S 5 bratrami bohateho muža su potom 10 narodow israelskeho luda. — Tak žamowólne wuložuja Russell a jeho pschirunowarjo bibliju! A pschi wšchem tajšim mjenuja so: „Ernste Bibelforscher — Rhutni biblijupšepytowarjo!“ To čzinja tola njewěrjazy lepje! Te městna, kotrež so jim njepschihodža wuſchmurnu s' biblije a praja, so njeju wopravdžite. Russellowi pschirunowarjo kladu do słowow teksta, kotrež su pschecživo jich wučebje, smyšl, kotryž do žyka nimaja. To je po s'bacju něšto pobožniſche, na wšchem pošledku pať to žame: je to jeban je. (Wotracžowanje.)

Wschelke s' bliska a s' daloka.

W Budyščinu so, kaž s'honimy, tehorunja fařske městno s' 1. oktobrom tuteho leta wupróšni psches pschepšdjenje kn. fararja Dobručeho. — S Budyščinom su to nětk s'chtyri kerbske fařske městna, kotrež tukhwilu na noweho kerbskeho fararja čakaja, dwě wjetškej a dwě malej. Tuž trjebaja ewangeližy Sserbjo tukhwilu s'chtyroch duchownych, a to s' najmjenscha sa Kafezy a Grodžiščežo tajšuju, kotrajž hižo w fastojnstwoje a tak s' nashonjenja a wošadneho džěla pschindžetaj, dokelž wobej wošadže, wošebje Kafezy, wob'čěrnej a džělapoknej. S'chtyri wošady — a kelko duchownych! To su praščenja, poroki, napominanja sa wšchých Sserbow.

Sserbjiž duchowni s'hromadža so jutšje, pónđželu, 18. aug., dopoldnja w 3/4 10 hodž. w Sserbskim domje k dalšchemu roštwu-čowanju. Kn. farar Wjertwa došonczi słowjeko.

Rospominanju.

„Lutherowe kěrlušche su jich wjazy duchow morike hač jeho pišma a předowanja!“ Jesuwita Conzenius.

*

„By-li ras na tym bylo, so Bóh s' tym křóstu, so tyrannojo tomu wobaraja, so bywa Bože słowo předowane, bychmy tola žyly s'chesečžijansku wučebu w tajšich kěrlušchach měli.“

Spangenberg 1569.

*

Wštomnja.

S. w R. sa 11. po Tr.

R. w S.-W. sa 12. po Tr.

Samolwity redaktor: farar W h r g a c ž w Nošacžizach.